

nisternes målsætning, ville i 1977-78 have kostet en statslig merudgift på ca. 375 mill. kr. med 50 pct. statsrefusion, svarende til en forhøjelse af udskrivningsprocenten på 1,4 procentpoint. Ved 75 pct. statsrefusion ville den statslige merudgift andrage ca. 560 mill. kr. Den foreslåede ændring af § 73, stk. 2 og 3, må således skønnes at andrage mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{7}$ af disse beløb.

Selv om DKP går ind for en klækkelig forhøjelse af fripladsgrænserne, der burde være pristalsregulerede, mener vi ikke, at problemet med foreldrebetalingen løses fuldt ud. Kun ved en generel nedsættelse af taksterne sikrer man, at det ikke kun er dem med de store ligningsmæssige fradrag, der har råd til at benytte sig af daginstitutionerne.

Da forslaget første gang blev fremsat, var der konstateret ventelister til daginstitutionerne på 72.000, heraf 30.000 akutte behov. I 1978 har Børne- og ungdomspædagogernes Landsforening offentliggjort en ny undersøgelse, der viser, at ventelisterne er steget til næsten 100.000 pladser, og at det akutte behov er på ca. 40.000 pladser.

En forøgelse af daginstitutionssektoren med 30.000 pladser ville med en statslig refusion på 50 pct. andrage en statslig merudgift på 205 mill. kr. svarende til en forhøjelse af udskrivningsprocenten på ca. 0,8 procentpoint. Udgiften skal dog modregnes i andre besparelser og øget skatteprovenu, idet en forøgelse af daginstitutionssektoren med 30.000 pladser skønnes at medføre 5.000 fuldtidsbeskæftigede arbejdspladser.

Ligestillingsrådet har beregnet, at en udbygning af daginstitutionerne vil betyde en samfundsøkonomisk gevinst på mellem 3.283 og 12.238 kr. pr. børnehaveplads, mens det giver et samfundsøkonomisk tab på mellem 9.793 og 838 kr. pr. vuggestueplads. Uddannelsesudgifter til pædagoger er medregnet i Ligestillingsrådets kalkule, og en kapacitetsudvidelse vil således specielt nedbringe ungdomsarbejdsløsheden varigt.

Der foreligger ikke beregninger over udgifterne ved ændringen af § 136, stk. 2, der indebærer, at kommunernes administrationsomkostninger som følge af bilstandsloven bliver refusionsberettigede. Endvidere kendes de økonomiske konsekvenser af det uddannelseskraft, der foreslås ved ændringen af § 29, stk. 1, endnu ikke, men også her må der forudsættes modregninger i sparede arbejdsløshedsdagpenge, da der p.t. findes et stort antal ledige socialrådgivere.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til nr. 1

Efter at bilstandsloven nu har fungeret i over 2 år, har det vist sig, at befolkningen ikke modtager den fornødne rådgivning om de hjælpeforanstaltninger, som de har krav på iflg. denne lov. Da rådgiverne i de enkelte kommuner skal dække et langt større spektrum af hjælpemuligheder end tidligere og bl. a. skal erstatte den ekspertise, der tidligere var samlet i institutioner som mødrehjælp og revalideringscentre m. m., er det nødvendigt, at de gennem deres uddannelse erhverver sig den viden, der er nødvendig for at kunne vejlede andre forsvarligt.

Når særfor sorgen udlægges til amterne efter 1. januar 1980, vil der blive stillet yderligere krav til rådgivnings- og vejledningsarbejdet, der kan blive af vital betydning for de handicappedes senere livsforløb.

Til nr. 2 og 3

Forældretaksterne er alt for høje, og undersøgelser viser, at det fortrinsvis er mennesker med høje indtægter og mennesker, der har indtægter under fripladsgrænsen, der har mulighed for at frekventere daginstitutionerne.

Efter DKP's opfattelse burde daginstitutionerne i lighed med folkeskolen være et gratis tilbud til alle børn. Som et skridt på vejen herimod dette mål foreslås forældrenes andel af betalingen nedsat med 5 pct.

Til nr. 4

Forslaget giver bl. a. kommunerne en mulighed for at føre en ensartet takstpolitik inden for daginstitutionssektoren, idet evt. tilskud til nedbringelse af taksterne vil blive delvis dækket ind af det forøgede statstilskud.

Samtidig medfører den ændrede byrdefordeling, at solidaritetsprincippet får en større vægt i bilstandsloven.

Det bliver ikke den enkelte kommune med det evt. store sociale behov, der med en urimelig stor andel kommer til at dække udgifter i henhold til bilstandsloven på grundlag af egne skatteindtægter. Byrden fordeles derimod på den samlede befolkning.

Til nr. 5

Kommunernes administrationsomkostninger som følge af deres forpligtigelser i. h. t. bilstandsloven er blevet mangedoblet, både som følge af udvidede forpligtigelser som følge af loven, men også på grund af krisens omfang og langvarighed, der